

PHẦN III

Lan Hương vào ca sáu giờ chiều, nên hai giờ khuya cô ra ca, cô không đạp xe về nhà, mà vào phòng Tuyết, nằm lăn ra, một sự mệt mỏi thể xác lẫn tâm hồn.

Tuyết đã tắm xong, họ cùng ăn mì khuya. Nhìn đồng hồ thấy gần ba giờ sáng, cô gọi Lan Hương:

- Này, ngủ rồi à? Có tâm sự mà ngủ nhanh thế?
- Đâu có. Mệt quá nên nhắm mắt lại thôi.
- Không biết có nên nói cho cậu nghe chuyện này không?
- Chuyện gì?

–Lúc chiều đi ngang nhà “con nỡm, tớ bắt gặp xe ông Tiết Cương trong nhà nó.

Lan Hương lắc đầu:

- Mình chẳng thích nghe chuyện ấy.
- Cậu để mặc kệ họ à?
- Ừ. Vậy thì sau này biết chuyện gì, tớ cóc thèm nói cho cậu nghe.

Lan Hương nhắm mắt lại. Tuyết tắt đèn, căn phòng chìm trong bóng tối. Bây giờ Lan Hương mới để cho nước mắt mình rơi. Cô chợt muốn đổi công tác, nhưng rồi ý nghĩ ấy dừng lại, bé Phi Phi cần cô, Tiết Cương tuy yêu con, nhưng làm sao lo cho nó bằng cô. Tâm hồn Lan Hương lại chìm đắm trong suy tư đau đớn.

Không ngủ được, Lan Hương nằm chong mắt trong bóng tối, cô không dám cựa mình sợ Tuyết thức giấc.

Gần sáng, Lan Hương trỗi dậy. Cô nghe đỏi còn cào, nên ngồi dậy, mở nhẹ cửa đi ra căng tin. Căng tin buổi sáng chỉ có mì gói thôi, Lan Hương ăn mà như người ta ăn sỏi đá, cô ăn được nữa tô thì bỏ mứa.

- Không nuốt nổi hả Lan Hương?

Anh Triển bán căng tin cười với Lan Hương:

- Hay uống một ly cà phê nóng cho tỉnh người?
- Dạ, nhờ anh pha cho một ly cà phê sữa.
- Có ngay.

Triển cười, đôi mắt đen và hiền lành nhìn Lan Hương.

- Công ty mình sẽ quảng cáo trên tivi đó?
- Vậy à?
- Nghe nói ông Tiết Cương cũng lên truyền hình.

Lan Hương chỉ cười. Cô muốn xem Tiết Cương là người xa lạ, nhưng cái tên của cô và anh gắn liền từ nhiều năm qua. Đối với mọi người, cô là vợ của anh. Ý nghĩ đi gặp Kim Sa vừa thoáng đến bị cô dập tắt ngay. Điều quan trọng là Tiết Cương, anh có cắt đứt được mối quan hệ đó hay không, và cô nữa, mỗi khi anh âu yếm ôm ấp cô, cô cố xóa tan đi hình ảnh anh cũng từng có những giây phút đắm âm như thế với Kim Sa, trái tim Lan Hương lại quặn đi trong nỗi đau bàng hoàng. Lẽ ra giờ này cô đạp xe về nhà, nằm bên con hay thu mình vào vòng tay ấm áp, nhưng cô lại ngồi đây nháp từng ngum cà phê. Lát nữa, cô phải đi đâu đó, chờ cho Tiết Cương đưa con đi học xong, cô sẽ trở về nhà và ngủ một giấc để chiều lại vào ca.

Dắt xe đi, Lan Hương tìm một chỗ yên tĩnh nơi công viên. Cô dựng xe và trải chiếc áo công nhân xuống cỏ để ngồi chờ cho trời sáng. Cô gục đầu vào đôi cánh tay phiến muộn, nước mắt lại chảy ra...

Ca thứ hai phải đi là từ hai giờ đêm cho đến mười giờ sáng, có nghĩa Lan Hương được ở nhà từ mười giờ sáng cho đến một giờ đêm. Nhưng hôm nay cô không muốn ở nhà, nếu đi cũng chẳng biết đi đâu, bởi mái ấm không còn là mái ấm của cô. Cô sợ đối diện Tiết Cương, sợ sự gian dối của anh.

Lan Hương lấy quần áo bỏ vào túi xách, cô dự định lo cho con xong, chơi với con một chút là đạp xe vào nhà máy. Ở đó có bạn bè, cô thấy mình đỡ cô đơn.

- Mẹ ơi! Ba nói khuya nay ba sẽ thức dậy đưa mẹ đi nhà máy.

Bé Phi Phi nhảy cò cò đi vào, nó cũng nhận ra thứ không khí nặng nề từ mấy ngày nay, mẹ chỉ cười với nó chứ không cười với ba, thậm chí cần nói gì, cả hai đều nhờ nó làm “thông ngôn” lại.

Lan Hương lắc đầu:

- Một lát mẹ đạp xe đến nhà cô Tuyết. Mẹ sẽ ở nhà cô Tuyết chờ vào ca, vì nếu ngủ ở nhà mẹ sẽ ngủ quên.
- Thì mẹ để đồng hồ reo.
- Thôi, mẹ ngại đi đường khuya lắm.

– Phải mẹ giận ba không?

– Con hỏi làm gì? Chuyện của người lớn, con không được biết.

– Con biết mẹ giận ba. Mẹ giận, nhà mình buồn quá hà.

Lan Hương ôm con vào lòng. Cô biết điều này chớ sao không, nhưng cô không thể nào thân thiện hay vui vẻ với Tiết Cương, những việc làm của anh, làm sao cô có thể xem như không có gì được.

Không nói được cho Lan Hương ở lại, bé Phi Phi đi ra với Tiết Cương, mặt tiu nghỉu:

– Ba ơi! Mẹ nói mẹ ngại đi đường khuya lắm, nên mẹ sẽ đi bây giờ. Ba năn nỉ mẹ đi!

Tiết Cương thở dài. Anh lắc đầu. Hai cha con nằm trên võng xem truyền hình. Lan Hương đi ra bằng cửa sau, cô đẩy chiếc xe đạp ra đường rồi mới leo lên đạp đi. Có một chiếc xe chạy vào sân nhà cô, Lan Hương nhìn lại. Là Mạnh. Cô đạp xe đi luôn. Cuộc chiến tranh lạnh làm cho cô mệt mỏi và cả Tiết Cương cũng vậy, từ hôm đó anh chưa trở lại quán của Kim Sa.

– Anh Cương!

Nhận ra Mạnh, Tiết Cương cau mày:

– Trời ơi! Sao anh lại đến đây?

– Anh làm gì mà sợ vợ dữ vậy? Tôi gặp cô ấy đi ra, đi lên hướng nhà máy rồi.

Mạnh đi vào nhà, kéo ghế ngồi, Tiết Cương cũng kéo ghế ngồi bên cạnh:

– Có chuyện gì vậy?

– Tôi nhờ anh giúp chuyện này. Ngày mai tôi có mưoi xe mía, hơi xấu trừ đường loại ba, nhưng nếu bán cho nhà máy giá loại ba tôi lỗ gần hai chục triệu luôn.

Tiết Cương cau mày:

– Lúc mua sao anh không coi trữ lượng đường cho kỹ?

Mạnh chắt lưỡi:

– Vậy mới nói! Nên mới nhờ anh giúp.

– Tôi biết giúp như thế nào đây?

– Mía này có phần hùn của Kim Sa, cho nên anh phải giúp là nâng mía này lên loại một.

Tiết Cương lắc đầu:

– Như thế không được đâu.

– Tại sao lại không được? Quyết định là do anh mà, nhà máy đâu có kiểm tra được. Sau đó anh cho trộn mĩa của tôi vào mĩa loại một.

– Nhà máy mà phát hiện là chết tôi.

– Anh sao nhát quá làm sao làm giàu được. Tôi sẽ cho anh năm triệu vụ này.

Mạnh nheo mắt:

– Còn vụ anh và em gái tôi, yên tâm đi, không ai biết gì đâu. Như vậy đi há, anh Tiết Cương!

– Nhưng mà anh Mạnh...

Mạnh xoa tay đặt vào tay Tiết Cương bì thư tiền:

– Anh làm theo lời tôi đi! Tôi nghe nói ghế phó giám đốc kỹ thuật sắp vào tay anh, anh sẽ lên như điều gặp gió luôn. Anh biết thời buổi này, cái gì đồng tiền cũng đi trước. Thôi, tôi về nhé.

Mạnh đi về rồi, Tiết Cương còn ngồi bàn thần nhìn bì thư tiền. Anh đang lún sâu vào con đường tiêu cực, mà muốn leo lên chẳng dễ dàng.

– ây là tiền của anh, tặng thêm cho anh đó!

Lãnh tiền ở phòng tài vụ xong, đi qua phòng Tiết Cương, Mạnh vờ đùa với cô thư ký. Anh đặt thêm vào tay Tiết Cương một số tiền, rồi vờ chột chả lôi cô thư ký đi.

– Đừng giỡn mà anh Mạnh!

Cô thư ký bị mạnh lôi đi cố đứng lại. Nhìn thấy Lan Hương, cô cười:

– Chị Lan Hương! Sếp Tiết Cương ở trông.

Lan Hương gật đầu, cô bước vào phòng Tiết Cương. Lúc này đã mười giờ, cô không muốn về nhà, mà sẽ tiếp tục làm thay ca cho Bích Chi. Nhìn thấy Lan Hương, Tiết Cương hơi bất ngờ, tuy nhiên anh cười tươi;

– Tan ca rồi à? Chờ chút, anh đưa về nhà.

Lan Hương lắc đầu:

– Thôi, không cần! Tôi sẽ làm thế ca cho Bích Chi, đến hai giờ khuya tôi mới ra ca. Chiều, anh rước con về.

Nói xong, Lan Hương quay lưng đi liền. Tiết Cương bực mình, niềm vui vừa nhóm lên bị Lan Hương dập tắt, anh lớn giọng gọi cô:

– Em đứng lại! Muốn chết hay sao mà làm việc từ hai giờ đêm đến mười giờ sáng, bây giờ lại vào ca nữa? Anh không cho em làm thế Bích Chi.

Lan Hương cười nhẹ:

– Quyền sắp ca hay thay ca là dưới phân xưởng, anh chẳng có quyền gì mà cấm tôi cả.

– Vậy rồi ai lo cho con?

– Nếu anh không lo cho nó thì mang nó về bà nội đi.

Tiết Cương giận dữ:

– Đó là tại em nói đó nghe!

Lần đầu tiên hai người to tiếng với nhau tại công ty, vài người tò mò nhìn họ. Lan Hương cúi đầu đi thẳng, cô không thấy Tiết Cương hầm hầm đá chân vào cái ghế. Được! Muốn giận, anh cho giận. Đàn ông ra ngoài bay bướm, anh đã xin lỗi rồi mà còn cố chấp. Anh sẽ dùng hết số tiền Mạnh vừa cho đi ăn và mua sắm với Kim Sa.

Với ý nghĩ làm cho Lan Hương phải đau đớn, trừng trị tội cô lạnh nhạt, Tiết Cương viết giấy để lại cho cô thư ký, bảo bốn giờ đưa cho Lan Hương, buộc cô ra ca đi đón con. Sau đó, Tiết Cương rời nhà máy đến nhà Kim Sa.

Kim Sa hờn dỗi:

– Em tưởng anh chẳng thèm tìm em nữa, em định đi phá thai cho rồi.

– Không cần. Anh sẽ ly hôn với cô ấy để cưới em.

Kim Sa cười giấu cợt:

– Thật không đó, hay giận vợ rồi đến đây nói lấy?

Tiết Cương làm thinh, lòng anh đầy phiền muộn. Thái độ bất cần chồng của Lan Hương làm anh tức giận và giờ đây anh chỉ muốn trả thù cô. Anh với tay ôm Kim Sa vào lòng và hôn cô, rồi nhanh chóng trút bỏ áo trên người cô.

– Máy ngày nay chẳng đi tìm người ta, bữa nay đến làm gì dữ vậy?

Tiết Cương làm li khép môi người tình, hồi hã tìm kiếm và hòa nhập vào trong người cô. Những phút ái ân bao giờ cũng cuồng nhiệt đến rã rời...

Tiết Cương lười biếng mở mắt ra. Đồng hồ chỉ hai giờ. Đến giờ làm việc rồi, nhưng lúc này anh không muốn đến nhà máy.

– Lát nữa, mình đi thị xã ghen. Em muốn mua gì cứ mua.

Kim Sa reo lên như đứa trẻ:

– Thật không?

– Sao không! Mình thuê khách sạn dưới ấy, nghĩ tới sáng luôn.

- Không sợ sự tử gằm của anh?
- Không sợ! Cô ta chưa biết thì giấu, biết rồi... công khai luôn.

Chi có bé Phi Phi là thiệt thòi. Bốn giờ rưỡi, mẹ không đón, ba cũng không đến, học trò về hết, chỉ còn nó và cô giáo.

Năm giờ, cô giáo cũng phải về nhà, nên dắt bé Phi Phi về tận nhà:

- Con ngồi ở đây đi! Một lát, ba hay mẹ sẽ về mở cửa cho con vào nhà.

Con bé ngồi chổng cằm hiu hắt nhìn xe cộ qua lại. Rồi chiều tắt nắng. Đói bụng, nó khóc òa lên.

Sáu giờ, cô thư ký tan việc mới sực nhớ chuyện Tiết Cương nhờ, cô quáng quàng chạy xuống khu chế xuất tìm Lan Hương.

- Lan Hương! Sếp Tiết Cương bảo tôi nói với chị chiều rước bé Phi Phi về vì sếp đi thị xã rồi. Tôi mê làm việc nên quên mất.

Lan Hương sững sốt, cô vội vàng xin ra ca, dắt xe đạp ra chạy về nhà. Cô chạy bất kể chết. Sân trường vắng hoe! Lan Hương đạp xe về nhà. Cô đau lòng nhìn con gái ngủ trên chiếc xích đu, bày muỗi bay vo ve đua nhau cắn trên mặt, trên da thịt non nớt của con.

- Phi Phi!

Lan Hương ôm choàng lấy con, nước mắt cô rớt ra.

Phi Phi tỉnh ngủ, nó ôm chặt Lan Hương khóc òa:

- Sao mẹ không rước con? Con đói quá mẹ ơi...

Một tay bế con, một tay Lan Hương mở cửa. Cô bật đèn cho sáng lên:

- Con ngồi đây, mẹ nấu mì gói cho con ăn đỡ đói nhé.

Trong lúc đợi mì chín, Lan Hương lấy dầu xoa cho con. Cô càng thấy căm ghét Tiết Cương. Gần bốn năm chung sống, cô chợt nhận ra bộ mặt thực của người yêu, tiếc là đã quá muộn.

Một Lan Hương trẻ trung xinh xắn ngày nào, nay chỉ là một công nhân, đồng lương ít ỏi, cuộc sống lo toan đủ mọi bề đã cướp mất nét thanh xuân của cô.

Đêm nay chỉ có hai mẹ con trong căn nhà im vắng, để cho lòng Lan Hương quặn lên đau đớn. Cô biết giờ này Tiết Cương đang ở đâu. Nước mắt Lan Hương vòng quanh.

Điện thoại reo, Lan Hương thần thờ nhấc máy, dù sao nếu là điện thoại của Tiết Cương gọi về, lòng cô cũng đỡ tủi hờn dù là lời nói dối.

– Alô.

– Tôi, Kim Sa đây. Cô còn thức sao Lan Hương? Cũng phải, cô làm sao ngủ được, khi giờ này anh Tiết Cương đang ngủ cạnh tôi. Chúng tôi đang ở thị xã, chắc anh ấy chưa bao giờ đưa cô ra đây, cô già rồi, ăn mặc luộm thuộm chỉ làm cho anh ấy xấu hổ...

Lan Hương đập mạnh máy, cô không chịu nổi lời nói kia, nó như lưỡi dao bén ngọt xuyên vào tim cô đau đớn.

Một đêm Lan Hương thức trắng trong cay đắng và bẽ bàng.

– **L**an Hương!

Bích Chi hét to, cô đẩy mạnh Lan Hương ra, đồng thời tắt máy, suýt một chút nữa, Lan Hương đưa bàn tay vào máy cho nó nghiền nát tay cô.

Phân xưởng trưởng chạy tới, nhìn gương mặt thất thần của Lan Hương. Anh nghiêm khắc:

– Chị bệnh rồi phải không? Sao không xin nghỉ một hôm, cố gắng làm chi?

– Lan Hương lắc đầu:

– Tôi không sao. Tôi làm việc được mà.

– Để tôi bảo Bích Chi thế ca cho chị.

Anh quay sang Bích Chi:

– Em làm thay cho Lan Hương đi.

– Dạ.

Chờ cho phân xưởng trưởng đi rồi, Bích Chi nhăn nhó:

– Cậu muốn chết hay sao? Tớ mà không tắt máy kịp, bàn tay cậu đứt luôn. Có chuyện gì vậy?

– Không, không có gì.

Lan Hương đứng lên nhường chỗ cho Bích Chi. Suốt đêm qua cô có ngủ đâu, nên bây giờ vào ca đi không nổi. Tâm hồn cô là cả một nỗi chán chường, không còn sức sống. Nếu không vì con, cô sẽ dễ dàng giải quyết. Đàng này, cô không làm được gì cả.

Mới bước đi mấy bước, mọi thứ như tối sầm trước mắt Lan Hương. Cô đưa tay ra trước cố chụp lấy người Bích Chi, nhưng hụt hẫng, toàn thân Lan Hương đổ sụp xuống.

Bích Chi hoảng sợ, cô vừa kêu vừa hét âm lên:

–Lan Hương! Tỉnh dậy đi, cậu làm tớ sợ quá!

Toàn thân Lan Hương mềm nhũn trong tay Bích Chi...

Khi Tiết Cương xuống đến, Lan Hương vừa tỉnh, cô đưa mắt nhìn quanh.

–Đây là đâu vậy?

–Em đang ở trạm xá của nhà máy. Em sao rồi Lan Hương?

Lan Hương nhắm mắt lại, cô nhớ tất cả mọi việc. dòng nước mắt cô chảy dài ra hai bên khóe.

–Lan Hương! Em cảm thấy như thế nào rồi?

Lan Hương giật bàn tay mình ra khỏi tay Tiết Cương. Có mặt cô y tá nên cô không có phản ứng nào khác. Cô không muốn nhìn thấy con người phản bội, vì anh mà cô tan nát suy sụp như thế này. Cô thấy mình hận Tiết Cương vô cùng.

–Chị có bầu mà chị không biết sao chị Lan Hương?

Chị bác sĩ vui vẻ nói với Lan Hương, làm cho cô giật mình mở mắt ra:

–Tôi có thai?

–Chắc là chị bị vỡ kế hoạch. Ngày mai xuống bệnh viện khám lại xem. Cẩn thận nhé, sức khỏe yếu quá, không khéo không giữ lại được cái thai đó.

Chị bỏ đi, để Tiết Cương ở lại với vợ, anh có vẻ ăn năn:

–Lan Hương! Anh xin lỗi.

Lan Hương quay mặt vào vách. Đôi vai cô run run theo tiếng khóc. Tiết Cương đặt tay lên vai vợ khấn khoản:

–Anh biết anh có lỗi, em hãy vì con tha thứ cho anh.

Giọng Lan Hương đầy nước mắt:

–Xin anh làm ơn cho tôi yên, tôi muốn được yên.

Tiết Cương thở dài:

–Được rồi, em nghỉ đi. Có một điều anh xin em nghĩ lại, nếu chúng ta chia tay con sẽ khổ.

Lan Hương bịt kín hai tai, cô muốn hét lên :”Đồ giả dối”, nhưng rồi cô không thể nói gì cả, lòng cô tê dại trong nỗi đau. Anh biết vợ chồng bỏ nhau, con sẽ khổ, vậy mà anh không xa người phụ nữ ấy được. Còn cô, cô có thể yêu thương ôm ấp người đàn ông đã phản bội cô chia ân ái cùng người phụ nữ khác không? Liệu cô có quên được chăng?

Nước mắt Lan Hương cứ trào ra như dòng suối.

Vị bác sĩ vui vẻ chỉ cho Lan Hương nhìn thấy trên màn hình được lưu lại, cái vòng xoắn tránh thai của cô bị lệch sang một bên. Có nghĩa kế hoạch tránh thai của cô đã vỡ, cô đang mang thai đến tháng thứ ba.

Một đũa con ngoài ý muốn. Một đũa con thành hình khi cha và mẹ nó đi vào một khúc quanh và sắp kết thúc.

Tiết Cương không nói gì cả. Anh không có thái độ vui mừng như lần đầu tiên cô báo tin mang thai, lần đó hai người chưa là vợ chồng, anh bày tỏ thái độ vui mừng của mình là ôm ghì lấy cô, và cơn mưa hôn trút lên mặt Lan Hương. Anh lo lắng cho cô từng li từng tí, một cái nhăn mặt của cô cũng làm anh lo lắng. đêm về, khi cô than mỗi mệt, anh tỉ mỉ ngồi bóp chân và xoa vai cho cô, đi đâu cũng nhớ mua về món ăn cô thích ăn. Bốn năm kết hôn, những âu yếm chiều chuộng không còn nữa, mà đau lòng hơn, anh chia sẻ ái ân cùng một phụ nữ khác.

– Mình phải làm gì đây?

Xe chạy vào cur xá, bé Phi Phi ngồi trước nhà nhảy cẫng lên trên chiếc ghế xích đu.

– Ba về mẹ về.

Nó nhảy xuống sà vào lòng Lan Hương:

– Bụng mẹ có em bé thiệt hông mẹ.

Lan Hương gượng cười:

– Có. Thích quá.

Nó nhảy nhót lung tung:

– Em bé là con trai hay con gái vậy mẹ?

– Em còn bé, phải gần ba tháng nữa mới biết, con ạ.

– Con sẽ cho em bé hết đồ chơi của con.

Lan Hương đi luôn vào phòng, mặc cho bên ngoài nó tíu tít hỏi Tiết Cương, còn Tiết Cương cứ dụi dằm giải thích.

Không biết là bao lâu, cho đến khi Lan Hương mệt mỗi ngủ thiếp đi. Cô tỉnh dậy, lúc nắng chiều xuyên qua cửa sổ nhàn nhạt, báo hiệu một ngày sắp hết. Cô đã ngủ một giấc khá dài, bụng bây giờ đói cồn cào, nhưng Lan Hương không muốn ngồi dậy, cô sợ ra ngoài và sợ đối diện với Tiết Cương. Cô không thể nào vui vẻ hay tự nhiên với anh, khi mà tâm trí cô luôn canh cánh một điều: có một người phụ nữ nữa cũng đang mang thai với Tiết Cương, cô ta thích có một kỷ niệm với người yêu cũ, cô ta sẽ giữ cái thai đó, không sợ tiếng đời cười chê dè bỉu.

Bàn tay Lan Hương sờ nhẹ lên bụng. Cô bỏ giọt máu này ư? Nó có tội tình gì đâu. Cô là vợ chính thức của anh mà? Khó quá khi sống trong một tình cảm bị san sẻ.

– Em dậy rồi à?

Tiết Cương đẩy cửa bước vào với khay có tô cháo bốc khói nghi ngút và một ly nước trái cây. Anh mỉm cười nhìn cô:

– Gớm! Em ngủ đến sáu tiếng đồng hồ luôn. Bây giờ thì khỏe chưa, dậy đi em!

Anh dìu cô ngồi dậy, lấy khăn ướt lau mắt cho cô:

– Em đi đánh răng đi, rồi ăn tô cháo anh nấu. Cháo bỏ dục với nắm rơm đó, bỏ tiêu nhiều nên không tanh đâu.

Lan Hương làm thinh. Cô không thích kiểu anh lo cho cô nữa. Giả dối quá! Cô đẩy anh ra và lại nắm xuống, quay mặt vào trong, mắt nhắm lại. Anh ngồi xuống cạnh cô vỗ về:

– Thôi mà em, giận gì nữa. Anh biết lỗi của anh rồi.

Lan Hương lăn người qua, cô ngồi dậy, cô chịu không nổi thái độ dỗ ngọt âu yếm của anh. Cùng một lúc anh có thể âu yếm cả hai người phụ nữ. Cô không chấp nhận sự giả dối ấy. Tiết Cương kiên nhẫn:

– Ăn cháo đi em! Em không nghĩ đến anh cũng nghĩ đến con chứ.

Anh thổi thổi tô cháo đang bốc khói. Đang đói nên Lan Hương miễn cưỡng ăn.

Được mấy muỗng, cơn buồn nôn đến, cô bung miệng chạy vô toilet mà nôn. Tiết Cương lo lắng bước theo, anh lau nước mắt nước mũi cho cô như săn sóc một em bé.

Mệt quá sau cơn nôn, Lan Hương rũ người ra khóc. Tiết Cương ôm cô vào ngực mình:

– Anh biết anh sai, anh làm cho em đau khổ. Anh xin lỗi, anh thề anh sẽ dứt khoát với cô ấy. Em hãy tin anh, tha lỗi cho anh để gia đình mình vui vẻ, cho con vui vẻ nghe em. Anh van em đó Hương.

Lan Hương chỉ còn biết khóc, tâm tư cô có đôi phần nhẹ nhàng. Anh chỉ vào tấm gương đang soi hình bóng cô và anh bên nhau.

– Em xem, nếu như thế này em sẽ kém đẹp.

Lan Hương nhìn vào gương, cô thảng thốt trước con người mình, mắt sung mọng, má hóp, nước da tái tái. Một con người tàn tạ xấu xí nào đó, không phải một Lan Hương xinh xắn sôi nổi của ngày nào. Như thế này làm sao Tiết Cương không bỏ cô. Cô đã quên mất một điều: đẹp cũng là một bí quyết để giữ chồng.

Anh âu yếm hôn vào má cô:

–Anh vẫn yêu em Hương ạ. Anh nhận lỗi là anh yếu lòng để cho cô ấy lôi cuốn anh. Từ nay anh sẽ dứt khoát hết, anh xin thề.

Nụ hôn trên mắt rồi trên môi Lan Hương, cô khôn phản đối hay đẩy anh ra nữa, một tình cảm thắm thiết và sự rung động của thể xác, khi Tiết Cương khôn khéo tạ tội. Anh bế cô lên đi ra chiếc giường của họ. Từng nụ hôn nồng cháy vòng tay anh ghì thật chặt lấy Lan Hương. Lan Hương buông thả hoàn toàn cho những cảm xúc cuốn trôi cô đi. Đàn bà là như thế, thường rộng lượng tha thứ cho người mình yêu, khi người chồng biết hối lỗi và xin lỗi.

Trong phút được yêu thương, cơn ghen cũng bùng cháy dữ dội nhất, cho tiếng khóc hờn tủi òa vỡ và Tiết Cương cứ cuống quýt đổ dành.

Sau cơn mưa trời lại sáng, bé Phi Phi bi bô ca hát, không khí gia đình nhẹ nhàng, và như ngày mới cưới, anh săn sóc tỉ mỉ cho Lan Hương, làm tất cả việc nhà. Họ có một đêm và một ngày hạnh phúc. Buổi sáng, anh hôn cô thật say đắm trước khi đưa con đi học và sau đó anh đến nhà máy.

–Em chưa khỏe, nằm nghỉ đi, công việc nhà để trưa anh về anh làm.

–Trưa, anh có về ăn cơm không?

–Có. Nhưng để anh nấu cho, em nằm nghỉ đi. Nấu nướng rồi lại buồn nôn.

Lan Hương mỉm cười nhìn theo xe hai cha con, hạnh phúc trở về như lần đầu tiên cô mang thai. Không nghỉ ngơi, Lan Hương đi dọn dẹp quét dọn. Đây là căn nhà của cô mà.

Đưa đón con đến trường xong, Tiết Cương chạy xe luôn vào nhà máy. Điện thoại anh reo, Tiết Cương mở máy. Là Kim Sa gọi anh. Giọng cô đầy hờn dỗi:

–Trưa bữa đó, anh nói về nhà ăn cơm rồi chẳng thèm về. Ba ngày rồi anh không đến cũng không điện thoại cho em. Sao vậy?

–Anh bận lắm, Kim Sa à...

–Em không biết! Trưa nay anh không ghé, chiều nay em đến nhà máy tìm anh đó.

Cô giận dỗi đập máy. Tiết Cương tư lự. Kim Sa có thai, Lan Hương có thai. Anh bị kẹt giữa hai người phụ nữ, khôn thể bỏ ai được hết. Kim Sa chịu nhường bước. Còn Lan Hương, cô khôn làm âm ỉ, nhưng thái độ nửa tháng qua của cô làm cho anh quá ngọt ngào nặng nề, vừa xóa tan áng mây mù khôn thờ, anh khôn muốn lại rơi vào tình huống cũ. Suốt buổi sáng làm việc, Tiết

Cương cứ mong cây kim đồng hồ dừng lại. Hai cây kim chỉ vào con số mười hai, đã đến lúc Tiết Cương quyết định.

Anh gọi điện thoại báo cho Kim Sa, một giờ rưỡi trưa anh mới ghé được, bây giờ anh cần về nhà. Một bữa ăn nóng sốt hợp khẩu vị Tiết Cương. Lan Hương chịu khó trang điểm, cô chọn chiếc áo mới may mặc vào, cho Tiết Cương cảm giác nhẹ nhàng, nếu như anh biết “sắp xếp”.

–Em ở nhà một mình cứ nghỉ, đừng làm gì cả. Em té ngã không có anh ở nhà lại khổ.

–Em không sao đâu! Chiều nay để bé Phi Phi, em rước về cho.

Ăn cơm xong, cả hai vợ chồng nằm gối đầu bên nhau. Tiết Cương mệt mỏi chìm vào giấc ngủ...

Lan Hương nằm thật im. Bên cạnh cô, Tiết Cương đã ngủ, tiếng ngáy nhẹ và đều. Cô tha thứ cho Tiết Cương vì con, một đứa con đã chào đời và hiện diện trong cuộc sống của anh với cô bốn năm nay và một đứa con nữa, đứa con thứ hai. Liệu Kim Sa có chịu buông tha cho Tiết Cương và liệu anh có quên được cô ta? Hay là tình yêu của họ vẫn sâu đậm không thể nào chia tay được.

Tình yêu phải là một sự tuyệt đối và chung thủy. Lan Hương mong muốn như vậy, hành động phản bội của Tiết Cương ít nhiều đã làm vơi tình yêu của cô dành cho anh.

Lan Hương thờ dài...cô chìm vào giấc ngủ. lúc này Tiết Cương mới nhẹ nhàng rút tay khỏi đầu Lan Hương, anh vào toilet mở nước tắm thật mau, mặc quần áo và đẩy xe ra đi thật nhẹ cho Lan Hương đừng thức giấc.

Anh đến nhà Kim Sa. Cô giận dỗi ngồi thu mình vào một góc, bàn ăn trên bàn còn nguyên.

–Em chưa ăn cơm à?

–Em ăn không nổi. Có phải cô ta mang thai rồi anh sẽ bỏ em?

Tiết Cương bối rối cúi đầu:

–Em nên bỏ cái thai đi Kim Sa.

Kim Sa giận dữ ngẩng phắt đầu lên, cô nói giữa hai hàm răng cắn lại:

–Tại sao cô ta có quyền sinh con cho anh, còn em thì không? Có phải vì luật pháp công nhận cô ta, còn em thì không?

–Em đã hiểu như vậy thì còn làm khó anh chi nữa. Thực sự nếu ngày xưa, em không bỏ anh đi lấy chồng, anh đâu cưới cô. Em mới chính là người anh yêu.

–Em muốn sinh con, thì anh yêu em và em yêu anh. Anh không thể bỏ em được đâu.

– Anh đâu có nói anh bỏ em, nhưng em biết rồi đó, cô ấy sẽ làm cho anh mất tất cả.

– Còn em, anh không sợ? Em có thể đến gặp ban lãnh đạo nói anh đã quan hệ với em, em sắp có con với anh và hứa nhập kho thành phẩm đường loại ba anh nâng lên thành loại một, mỗi một tấn đường nhà máy phải trả thêm một trăm năm chục ngàn đồng...

Tiết Cương sững sờ nhìn Kim Sa, toàn thân anh lạnh ngắt. Bất gặp cái nhìn của anh, Kim Sa sà vào lòng anh nũng nịu:

– Em chỉ nói cho anh nghe thôi, chứ ai làm như vậy đâu, mà anh nhìn em kiêu nhìn như vậy hả? Em yêu anh còn hơn cả bản thân em nữa kìa, không yêu ai lại muốn sinh con cho anh.

Cô bá cổ Tiết Cương, gấn môi cô vào môi anh, tay xoa nhẹ lên lưng anh vuốt ve. Nhưng hôm nay Tiết Cương không có cảm giác rung động, say đắm hay khát khao, anh đứng lặng im không phản ứng.

– Anh làm sao vậy?

Cô lần tay cởi áo anh ra. Tiết Cương giữ tay cô lại lắc đầu:

– Anh phải đi làm.

– Vậy tối nay anh có đến với em không?

– Lan Hương bệnh, anh phải lo cho cô ấy.

– Cô ta bệnh, nhưng vẫn ái ân được với anh đúng không?

Mắt Kim Sa long lên ghen hờn, Tiết Cương cau mày:

– Em có biết lời nói mà em vừa nói rất khó nghe.

– Khó nghe thì đừng nghe. Mọi khi chỉ cần em hôn anh là anh đầu hàng em, nhưng hôm nay anh như phỗng đá mà bảo em đừng nói.

– Có lúc anh cũng phải mệt mỏi vì không khỏe trong người, em phải hiểu cho anh chứ.

Kim Sa vùng vằng:

– Em chẳng muốn hiểu gì cả. Được, anh muốn đi làm thì đi làm đi.

– Em giận anh sao?

– Anh như thế mà bảo em không giận. Đi đi, kéo anh lại cho em quá quan trọng chuyện không đáng.

Kim Sa đẩy Tiết Cương ra cửa, anh đứng ghìm lại. Anh đủ thông minh để hiểu nếu anh lên xe và đi thì điều gì sẽ xảy ra. Cô đã vừa đe dọa anh rồi xoa dịu. Anh đâu có ngốc để hiểu cái thế của mình. Anh làm lì ôm cô và hôn... và cuối cùng họ lại tan vào trong nhau, chỉ có thỏa mãn chứ không phải là sự rung động.

Ba ơi!

Từ trong sân trường, bé Phi Phi chạy ào ra, cái cặp đồng đưa sau vai. Nó cười tươi với Tiết Cương:

– Bữa nay về bà nội hả ba?

– Ừ. Bà nội nhớ con. Mẹ mệt nên chỉ có hai cha con mình đi thôi.

Tiết Cương nắm tay con dắt ra xe. Anh đã thu xếp khéo léo nên tắt cả “im sóng lặng gió”.

Ngồi lên xe, Tiết Cương bế con cho nó đứng phía trước, xong anh cho xe chạy đi. Buổi chiều gió mát, từng cơn gió bạt mạnh vào mặt cha con Tiết Cương.

– Ba ơi! Đi xe Attila tuyệt vời hả ba?

Tiết Cương bật cười:

– Ai dạy con nói như vậy hả?

– Là ông nội đó! Ông nói theo tivi, “trên cả tuyệt vời”.

Bốn chữ trên cả tuyệt vời nó nhại giống như y trên tivi, làm cho Tiết Cương cười phá lên. Bé Phi Phi cười theo:

– Con nói chuyện này cho ba nghe, ba đừng có nói cho ai nghe nhen.

– Chuyện gì vậy?

– Ba hứa đi!

– Rồi ba sẽ không nói. “Quân tử nhất ngôn”!

– Hôm trước ông nội uống rượu say... - Con bé bung miệng cười khúc khích
_ Ông nội ngủ đái dầm, bị bà nội chửi quá trời luôn.

Tiết Cương nheo mắt gheo con:

– Hay là con đái dầm rồi đổ thừa cho ông nội.

– Hứ!

Nó phụng phịu cầu vào tay Tiết Cương:

– Ba nói xấu con, giận ba luôn.

– Ba nói chơi thôi mà. Ba biết Phi Phi của ba ngoan, giỏi xinh đẹp nè.

– Giống ba nữa.

–Ồ.

Hai cha con cười vang vui vẻ. Tiết Cương lo đùa với con, nên không thấy Kim Sa chạy xe ngược chiều với anh. Càng tốt, cô đến gặp Lan Hương mà không sợ Tiết Cương về nhà.

Tiếng xe chạy vào sân nhà và dừng trước hàng ba, ngỡ là Tiết Cương còn để quên đồ gì ở nhà, Lan Hương bước ra:

–Anh Tiết Cương quên gì hả...

Nhưng không phải! Cô khựng lại vì là Kim Sa. Kim Sa cố tình mặc áo bầu rộng thùng thình để cho bụng cô to hẳn ra. Cô kênh kiệu bước xuống xe. Lan Hương cố trấn tĩnh:

–Cô tìm anh Tiết Cương?

–Không! Tôi biết anh chở con về nhà bà nội nên tôi tìm cô.

Giọng điệu của Kim Sa như là cô quá rõ những việc làm của Tiết Cương, toàn thân Lan Hương run lên. Cô lạnh nhạt:

–Tôi nghĩ tôi chẳng có chuyện gì để nói với cô cả.

–Thật là không có chuyện gì để nói với tôi, nhưng tôi thì có đấy.

Kim Sa ngang nhiên bước vào nhà, cô quét ánh mắt căm tức nhìn căn phòng khách xinh xắn và ấm áp của Tiết Cương., rồi ngồi xuống ghế đá, tréo hai chân vào nhau:

–Cô phải biết điều với tôi, rõ chưa Lan Hương?

Lan Hương cười nhạt:

–Tại sao tôi phải biết điều với cô, cô chẳng liên quan gì đến tôi cả. Xin cô làm ơn đi ra và đi về cho.

–Tôi chưa về khi chưa nói hết những gì tôi muốn nói.

–Cái nhìn của Kim Sa tóe lửa:

–Cô cho là những thứ tiện nghi cô đang có là do tiền lương của cô và anh Tiết Cương tạo nên?

–Phải!

–Cô làm rồi! Là tiền tiêu cực của anh Tiết Cương đó. Cứ mỗi lần có xe mía loại hai hay ba, anh cứ ký xác nhận là loại một để hưởng chênh lệch, cô có thể không biết nhưng tôi biết rất rõ.

Lan Hương phải đứng tựa lưng vào tường, hay tay cô tuyệt vọng bầu vào thành tường.

–Cô nói bậy!

Kim Sa nghiêM rằng:

–Cho nên cô phải bảo anh ấy từ tể với tôi, dành thời gian cho tôi, lo cho tôi vì tôi đã mang thai sang tháng thứ năm rồi, nếu không thì biết tay tôi.

Lan Hương cắn môi mình tưởng chừng bật cả máu. Cô bắt đầu nhìn vào sự thật, một thực tể phũ phàng. Tiết Cương nói với cô, anh đã dứt khoát với Kim Sa, nhưng họ vẫn với nhau. Và anh còn làm điều sai trái để bị cô ta nắm lấy yếu điêM của mình.

Kim Sa đứng lên, cô đã nói hết những điều muốn nói nên ra xe về. Lúc này Lan Hương mới ngồI bệt luôn trên nền gạch lạnh, một nỗi đau tê điêng đầy ngập lòng. Cô muốn mình được chết hơn bao giờ hết. Hết tất cả rồi, cả một tòa lâu đài hạnh phúc mà cô cố vun đắp giờ sụp đổ tan tành...

Cho đến lúc Tiết Cương , anh mở cửa và cười với cô:

–Em chưa ngủ à?

Lan Hương đưa ánh mắt giận dữ nhìn Tiết Cương. Giọng cô lạ lẫm nhỏ xiu, trái với đôi mắt dữ dội của cô:

–Lúc chiều Kim Sa đã đến đây.

Tiết Cương nhíu mày:

–Có chuyện gì thế?

–Cổ nói cổ mang thai năm tháng, và anh đã tham ô tiền cơ quan, nâng loại mía đường. Nếu anh không biết điêM, cổ sẽ cho anh biết tay.

Tiết Cương nhăn mặt:

–Em nói thật?

Rõ ràng Tiết Cương không chôi mà anh còn nghi ngờ cô đặt điêM. Lan Hương cúi mặt mà nghe đau đớn:

Anh có thể đi hỏi cổ nếu nghĩ là em đặt điêM. Nếu em biết anh tiêu cực để mua đầu đĩa, tivi mặt phẳng, em đã không sử dụng nó và...em đã bỏ cái thai em đang mang từ lúc nó chưa tròn hai tháng.

Giọng Lan Hương cực kỳ đau đớn, cho Tiết Cương hiểu là cô nói thật. và cũng chính vì nguyên nhân này, gần đây anh đến với Kim Sa như là một bôn phận. con mê nào rồi cũng tan, nguy cơ mất việc và bị tù trước mắt Tiết Cương. Anh sợ hãi van lơn:

–Lan Hương! Em có thể giúp anh, để cho anh đến với cô ấy, nếu không anh sẽ ở từ đó em.

Lan Hương ngược nhìn Tiết Cương, trái tim cô như bị xé tan nát từng mảnh vụn. Anh đang năn nỉ cô cho anh được đến nhà tình nhân để vượt ve con giận của người tình, cô phải chịu cho anh chia sẻ mà không có quyền lên tiếng.

– Lan Hương! Anh van em...

Tiết Cương nói nhiều lắm, lời van xin thống thiết, trái tim Lan Hương không mềm vì lời nói đó, mà cô cần anh đi cho khuất mắt cô, để cho cơn cuồng nộ của cô lắng xuống, để cô một mình cô với nỗi đau ê chề.

– Anh đi đi!

Chỉ đợi có như vậy, Tiết Cương quay ra. Ra đến cửa, thấy tàn nhẫn quá, anh đứng lại quay vào:

– Em ngủ một mình, đừng suy nghĩ gì nhé! Sáng, anh về.

Anh hôn lên má cô, Lan Hương tránh nụ hôn, cô đẩy anh ra:

– Hãy đi đi!

Anh bước đi, rồi tiếng nổ của máy xe, sau đó mọi thứ vào tĩnh lặng. Lan Hương gục xuống, cô thật sự chịu không nổi một sự thật như thế này.